

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายปัญญา อุดชาชน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๘/๒๕๖๒

เรื่องพิจารณาที่ ๑๖/๒๕๖๑

วันที่ ๔ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๒

ประเด็นวินิจฉัย

พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ หรือไม่

ความเห็น

ความเป็นมาเกี่ยวกับความพยายามในการจัดตั้งองค์กรที่คล้ายคลึงกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของประเทศไทยได้มีความคิดริเริ่มเกิดขึ้นมานาน แต่ได้ปรากฏให้เห็นและมีความชัดเจนมากขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ด้วยการรณรงค์และผลักดันจากองค์กรเอกชนด้านสิทธิมนุษยชน จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ สภาผู้แทนราษฎรจึงได้มีการจัดตั้ง “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนและสิทธิมนุษยชน” สังกัดของฝ่ายนิติบัญญัติและได้รับมอบหมายจากสภาผู้แทนราษฎรให้มีหน้าที่และอำนาจในการพิจารณาสอบสวนและศึกษาถึงปัญหาด้านสิทธิมนุษยชน แต่การดำเนินงานยังมีข้อจำกัดอยู่หลายประการ ซึ่งทำได้เพียงขอความร่วมมือโดยไม่มีอำนาจบังคับให้หน่วยงานรัฐที่กระทำการละเมิดต่อประชาชนมาให้ปากคำหรือข้อมูลได้ อันเป็นผลให้การคุ้มครองสิทธิมนุษยชนยังไม่สามารถเกิดผลจริงได้ในทางปฏิบัติ และต่อมาผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์ “พฤษภาทมิฬ” ที่เกิดขึ้นในวันที่ ๑๗-๒๐ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งรัฐบาลทหารได้ใช้กำลังรุนแรงเข้าปราบปรามสังหารประชาชนจำนวนมากในที่ชุมนุมประท้วงการรัฐประหารยึดอำนาจรัฐ จึงส่งผลทำให้กระแสการเมืองและสังคมเริ่มมีความตื่นตัวและตระหนักในสิทธิมนุษยชนมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กระแสการเมืองได้มีการผลักดันเรียกร้องให้มีการปฏิรูปการเมืองควบคู่ไปกับกระแสสิทธิมนุษยชน ดังนั้น เมื่อเข้าสู่การบริหารประเทศโดยรัฐบาลของนายอานันท์ ปันยารชุน จึงได้มีมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ประเทศไทยเข้าเป็นภาคีในกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและ

สิทธิทางการเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights : ICCPR) รวมถึงกำหนดให้บรรจิวชิ
สิทธิมนุษยชนพื้นฐานในหลักสูตรการศึกษาของเจ้าหน้าที่รัฐอันเป็นการสร้างค่านิยมสิทธิมนุษยชนทาง
วิชาการ และประการสำคัญ คือ ประเทศไทยมีความตั้งใจและพยายามที่จะจัดตั้งกลไกระดับชาติหรือ
องค์กรที่ทำหน้าที่ในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแก่ประชาชน ดังนั้น คณะรัฐมนตรี
จึงมอบหมายให้สำนักงานอัยการสูงสุดทำการศึกษาแนวทางเพื่อดำเนินการจัดตั้งกลไกระดับชาติเพื่อให้
คำปรึกษาแก่รัฐบาลในด้านสิทธิมนุษยชน อันเป็นจุดเริ่มต้นในการจัดตั้ง “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชน
แห่งชาติ” ให้เกิดขึ้นอย่างเป็นทางการ สำนักงานอัยการสูงสุดได้แต่งตั้งคณะทำงานศึกษารูปแบบและ
ดำเนินการยกร่างกฎหมายจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ โดยได้ยกร่าง
“ร่างพระราชบัญญัติส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน พ.ศ.” แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ยังไม่ได้รับ
การพิจารณาจากคณะรัฐมนตรี อย่างไรก็ดี แนวความคิดในการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนภายใต้
ร่างพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวได้รับการผลักดันและสนับสนุนเรื่อยมาจนกระทั่งในระหว่างที่มีการ
จัดทำรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ โดยสภาร่างรัฐธรรมนูญได้มีการเสนอ
และผลักดันแนวความคิดในการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่สอดคล้องกับการเป็น
สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งชาติตามที่นานาประเทศในช่วงเวลานั้น ได้ให้ความสนใจและเริ่มจัดตั้ง
เกือบทุกประเทศ โดยสาระสำคัญของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาตินั้นเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระ
ไม่ขึ้นกับบุคคลหรือองค์กรใด เพื่อการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชน (Principle Relating to the
Status and Functioning of National Institutions for Protection and Promotion of Human Rights) หรือเรียก
กันว่าหลักการปารีส (Paris Principles) ที่นานาประเทศต่างยึดถือหลักการดังกล่าว ดังนั้น คณะกรรมการ
สิทธิมนุษยชนแห่งชาติจึงได้รับการจัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช
๒๕๔๐ ขึ้นเป็นครั้งแรก และได้มีการบัญญัติรับรองถึงการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติไว้ใน
หมวด ๖ ส่วนที่ ๘ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มาตรา ๑๕๕ และมาตรา ๒๐๐

อย่างไรก็ดี ในช่วงของการปฏิบัติหน้าที่ได้เกิดการรัฐประหารเมื่อวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙
โดยคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จากนั้นจึงมี
การยกเลิกรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และประกาศบังคับใช้รัฐธรรมนูญ
แห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๔๙ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ ตามลำดับ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับการรับรองให้คงอยู่ไว้ใน
หมวด ๑๑ ส่วนที่ ๒ องค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๖ และมาตรา ๒๕๗ ต่อมาได้เกิดเหตุการณ์

ความขัดแย้งทางการเมืองและคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) นำโดย พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา เข้าควบคุมอำนาจในการบริหารประเทศ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ และมีประกาศ คสช. ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๗ ให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ สิ้นสุดลง ยกเว้น หมวด ๒ และให้ห้วงอรรถสิทธิ์และองค์กรอื่นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไป จากนั้นจึงได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ ในวันที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๗ และปัจจุบันรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ ได้บัญญัติรับรองการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ไว้ในหมวด ๑๒ องค์กรอิสระ ส่วนที่ ๖ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ มาตรา ๒๔๖ และมาตรา ๒๔๗ โดยโครงสร้างหรือองค์ประกอบ อำนาจหน้าที่ และรายละเอียดเป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ ซึ่งมีผลยกเลิกพระราชบัญญัติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบกับการประกาศใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ มีผลให้คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติสิ้นสุดลง แต่ยังคงให้ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่ตามบทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐

ประเด็นย่อยที่หนึ่ง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๗ หรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บทเฉพาะกาล มาตรา ๒๗๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ให้ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ และผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ยังคงอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องที่จัดทำขึ้นตามมาตรา ๒๖๗ ใช้บังคับแล้ว การดำรงตำแหน่งต่อไปเพียงใดให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ในระหว่างเวลาที่ยังไม่มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่จัดทำขึ้นตามมาตรา ๒๖๗ การพ้นจากตำแหน่งของตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระ และ

ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้อง” เป็นบทเฉพาะกาลที่บัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ กรรมการการเลือกตั้ง ผู้ตรวจการแผ่นดิน กรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ กรรมการตรวจเงินแผ่นดิน กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ และผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน ซึ่งผู้ดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนวันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ยังคงอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไป และเมื่อพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องที่จัดทำขึ้นตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๒๖๗ ใช้บังคับแล้ว การดำรงตำแหน่งต่อไปเพียงใด ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ดังนั้น การที่จะอยู่ในตำแหน่งเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อไปหรือไม่ เพียงใด จึงขึ้นอยู่กับสภานิติบัญญัติแห่งชาติซึ่งทำหน้าที่รัฐสภา สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บทเฉพาะกาล มาตรา ๒๖๓ วรรคหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้พิจารณาให้ความเห็นชอบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญที่เกี่ยวข้องตามที่คณะกรรมการร่างรัฐธรรมนูญเป็นผู้เสนอ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐ บทเฉพาะกาล มาตรา ๒๖๗ การที่สภานิติบัญญัติแห่งชาติได้ตราพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเพื่อกำหนดรายละเอียดที่มีได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้นและมีความแตกต่างกันเกี่ยวกับการดำรงตำแหน่งขององค์กรอิสระดังกล่าวไว้แตกต่างกันนั้น ถือว่าเป็นการยอมรับในหลักการของความแตกต่างระหว่างหน้าที่และอำนาจขององค์กรอิสระแต่ละองค์กร ด้วยเหตุนี้ บทเฉพาะกาลของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญจึงอาจกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระนั้นดำรงตำแหน่งต่อไปจนครบวาระเดิมที่มีอยู่ โดยยกเว้นหลักเกณฑ์เกี่ยวกับคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามที่กำหนดขึ้นใหม่บางประการ หรือบัญญัติให้เฉพาะผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระที่มีคุณสมบัติครบถ้วนคงอยู่ในตำแหน่งต่อไป หรือบัญญัติให้ผู้ดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในปัจจุบันพ้นจากตำแหน่งทั้งขณะ ขึ้นอยู่กับเหตุผล ความจำเป็น และความเหมาะสมของแต่ละองค์กร และสอดคล้องกับหลักนิติธรรมและเป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ เพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของแต่ละองค์กรสามารถดำเนินการต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อประโยชน์สูงสุดของประเทศชาติและประชาชน ตามแนวคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑/๒๕๖๐ และคำวินิจฉัยศาลรัฐธรรมนูญที่ ๑/๒๕๖๑ ทั้งนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มีเจตนารมณ์บัญญัติขึ้นเพื่อกำหนดคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม การสรรหา การพ้นจากตำแหน่งหน้าที่และอำนาจ ตลอดจนการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการ

สิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้เป็นอย่างมีประสิทธิภาพและบรรลุตามเป้าหมาย ประกอบกับเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสากลเกี่ยวกับกระบวนการได้มาซึ่งกรรมการสิทธิมนุษยชนชาติที่ต้องมาจากความหลากหลายของภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

ด้วยเหตุนี้ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ จึงได้แก้ไขปรับปรุงกระบวนการสรรหาและองค์ประกอบของคณะกรรมการสรรหากรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้สอดคล้องกับหลักการปารีส และผู้แทนกรรมการซึ่งทำหน้าที่ยกร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ยืนยันว่ามีเหตุผลสนับสนุนหนักแน่นเพียงพอที่จำเป็นต้องจัดให้มีการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่ตามกระบวนการที่สอดคล้องกับหลักการปารีส นอกจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ได้บัญญัติกระบวนการสรรหาให้สอดคล้องกับหลักการปารีสแล้วยังได้กำหนดให้ประธานกรรมการและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติซึ่งได้รับการสรรหามาตามหลักเกณฑ์และวิธีการของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ พ้นจากตำแหน่งทั้งคณะ และจัดให้มีการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติใหม่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ เพื่อประโยชน์ของประเทศโดยรวมในการแก้ไขปัญหาสถานะและความน่าเชื่อถือของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ รวมทั้งกระบวนการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประเทศไทย

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติและความผาสุกของประชาชน ในอันที่จะทำให้หลักเกณฑ์เกี่ยวกับกระบวนการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่ตามบทบัญญัติที่ได้ปรับปรุงใหม่ให้สอดคล้องกับหลักการสากลแล้วมีผลใช้บังคับ โดยทันทีและให้กระบวนการสรรหาคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดใหม่เริ่มต้นตั้งแต่ในวาระเริ่มแรกที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ จึงกำหนดให้ประธานและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติชุดเดิมต้องพ้นจากตำแหน่งนับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ แต่ให้ยังคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าประธานกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่แต่งตั้งขึ้นใหม่จะเข้ารับหน้าที่ และมีใช้การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุและกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตลอดจนมิใช่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐

มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่ง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักนิติธรรมและรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๗

ประเด็นย่อยที่สอง พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคสอง ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๗ หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคสอง บัญญัติขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคุ้มครองสิทธิเดิมของประธานและ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยสิทธิเดิมเป็นเช่นไร ก็ยังคงมีสิทธิเช่นนั้นเหมือนเดิม ทั้งนี้ เพื่อรับรองสิทธิประโยชน์ตอบแทนในช่วงเปลี่ยนผ่านระหว่างกฎหมายเดิมกับกฎหมายใหม่ ส่วนกรณี การได้รับเงินค่ารับรองเหมาะสมเป็นรายเดือนตามอัตราที่กระทรวงการคลังกำหนด ซึ่งต้องไม่น้อยกว่า เงินประจำตำแหน่งของประธานกรรมการหรือกรรมการแล้วแต่กรณีนั้น พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคสอง มีเจตนารมณ์เพื่อจ่ายค่ารับรองเหมาะสมเป็นรายเดือนให้กับประธานกรรมการหรือกรรมการ สิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะได้รับการสรรหาใหม่เข้ามาทำหน้าที่ซึ่งจะเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้ามตามรัฐธรรมนูญและได้ผ่านการคัดเลือกตามกระบวนการสรรหาที่เป็นไปตาม หลักเกณฑ์และวิธีการที่สอดคล้องกับหลักสากลเกี่ยวกับกระบวนการได้มาซึ่งกรรมการสิทธิมนุษยชน แห่งชาติที่ต้องมาจากความหลากหลายของทุกภาคส่วน ตลอดจนหน้าที่และอำนาจของประธานและ กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่จะได้รับการสรรหาใหม่มีบทบาท หน้าที่และความรับผิดชอบเพิ่มขึ้น แตกต่างจากเดิมหลายประการ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๑ เรื่องเสร็จที่ ๕๒๘/๒๕๖๑ เดือนมีนาคม ๒๕๖๑ ที่มีมติว่า สำหรับกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติที่อยู่ ปฏิบัติหน้าที่ต่อไปนั้น เมื่อเดิมไม่เคยมีสิทธิได้รับค่ารับรองในการปฏิบัติหน้าที่ จึงยังคงไม่มีสิทธิได้รับ ค่ารับรองอยู่เช่นเดิม ด้วยเหตุนี้ จึงมิใช่การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคล เกินสมควรแก่เหตุและกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตลอดจนมิใช่การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ดังนั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคสอง จึงไม่ขัดหรือแย้งต่อหลักนิติธรรมและต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และ มาตรา ๒๗

ด้วยอาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เห็นว่าพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วย
คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๖๐ วรรคหนึ่งและวรรคสอง ไม่ขัดหรือแย้ง
ต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗



(นายปัญญา อุดชาชน)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ